

Hồi 16

Phùng Mậu mưu trộm sách bí thư

Kim Đỉnh khỏi nạn trừ yêu đạo

Cao Hoài Đức và các tướng nghe Phùng Mậu có phép cứu đặng mười hai vị tướng mừng rỡ vô cùng. Cha con Cao Hoài Đức năn nỉ Phùng Mậu trong đêm phải đi trộm sách để kịp thời cứu Lưu tiểu thư.

Tổng Thái Tổ cũng kêu Phùng Mậu nói:

- Khanh lo cứu cháu trăm cho mau kẻo Lưu Kim Đỉnh bịnh tình quá nặng, nếu được thành công, trăm trọng thưởng.

Đêm ấy, Phùng Mậu đợi tới canh hai đột thổ thẳng qua dinh Đường. Đến nơi, vừa ló đầu lên thấy giáo gươm tề chỉnh, đèn đuốc sáng lóa. Vua Nam Đường ngồi ngự trên ngai, còn Dư Hồng và các quan đều châu chực. Phùng Mậu thấy vậy sụp xuống đất, lạy lại chỗ vua ngồi để nghe ngóng mọi việc.

Vua Đường phán:

- Ban ngày trăm bị thích khách, thiếu chút nữa là mất mạng. Còn quân sư bị đánh gãy răng, trăm oán hận thẳng lùn đố mà không biết làm sao trừ được.

Dư Hồng tâu:

- Nếu bệ hạ giận chí bền lòng, thì tôi cũng liều mình giúp nước. Tôi đã dùng phép trừ yểm Lưu Kim Đỉnh cũng đã gần miễn, mười hai tướng Tổng cũng còn nằm đó dầu gỡ bùa mà đốt cũng còn đại đại diên diên, trừ ra có sách Thất bửu coi trong đó mà cứu thì mới tỉnh. Nay tôi tuy thất trận, song chẳng nên phiền muộn làm gì.

Vua Đường tin Dư Hồng là bậc thần thông quảng đại, nên phán:

- Cái thẳng lùn ban ngày đó coi như con nít thơ ngây, không dè nó lại tài cao phép trọng, đập nát lặc hồn chiêng không phải là tướng tầm thường. Nếu ngày mai có giao phong quân sư phải giữ gìn cho lắm!

Dư Hồng tâu:

- Tuy Tống có nhiều tướng giỏi, mà bạn hữu tôi cũng nhiều vị thần thông nếu một mình tôi làm không xong, thì thỉnh anh em trợ chiến có lo chi không trừ được tướng Tống.

Phùng Mậu đang núp dưới đất nghe rõ mọi điều, nép mình đợi Đur Hồng ngủ mê đang lên qua phía Đông Bắc hành sự. Đến nơi, thấy đài rộng, dưới có ba mươi sáu đồng tử mặc đồ chế, cầm gậy tang, dường như một đám trẻ đang đợi lệnh. Qua đến nửa canh ba thấy chúng nó ngủ gục, Phùng Mậu thừa dịp thối vào mặt chúng những luồng hơi mê rồi ló đầu lên thấy có bốn vị hung thần giữ trận, bèn niệm thần chú, rồi cầm gương chỉ bốn vị thần tướng hét lớn:

- Các thần kia sao dám vâng lời yêu đạo mà hại nữ tướng của trời sai, không sợ mang tội hay sao?

Bốn vị thần đáp:

- Chúng tôi vâng lệnh Đur đại nhân cũng chẳng qua vì pháp thuật, đâu dám nghịch lòng trời. Nay pháp sư đã quả như vậy, chúng tôi xin dõng gót.

Nói rồi bốn vị thần tướng bay thẳng lên mây. Phùng Mậu bước lên đài, thấy hương khói mờ mịt, chính giữa có một cái mái, Trên nắp đây có niêm phong. Phùng Mậu không rõ yêu đạo làm phép gì mà gỡ nắp không nổi. Bỗng thấy cây gương phép để trên đài, liền lấy gương chém vào chỗ niêm phong, tức thì nắp mái văng ra, hào quang trong mái vụt bay trên mây, ấy là sao Nữ ma, bốn mạng của Lưu Kim Đỉnh Sau đó Phùng Mậu ngó thấy trên đầu cột có một con bù nhìn bằng cỏ, mặc y giáp thật, hai mắt đều bị tên, dưới lưng hương có để một cuốn sách.

Phùng Mậu lấy ra xem, thấy đề mấy chữ: "Thất Tiễn Đinh Đầu Thôi", mở ra xem thì đó là sách dạy trừ yểm, và bày đồ cúng tế, có đủ các câu thần chú thỉnh tướng sai ma, chứ không dạy phép chi giải cứu.

Phùng Mậu than:

- Sách dạy phép trừ mà không dạy phép giải, thì làm sao cứu người?

Liền đưa tay nhổ bốn mũi tên cho con bù nhìn, cất sách và gương xong, lấy bù nhìn đem đốt, bốn mươi chín ngọn đèn đang cháy lan ra, Phùng Mậu thất kinh nhảy xuống đất đốt cháy luôn ba mươi sáu đồng nhi.

Lúc ấy trống trở canh ba, quân tuần trông thấy đèn kinh hãi chạy vào báo Đur Hồng. Đêm ấy Đur Hồng đang say rượu ngủ mê, kêu mãi mới tỉnh dậy, nghe quân báo bàn trừ bị cháy thì giật mình than:

- Không xong rồi. Chúng nó không kỹ càng làm hư mọi việc.

Dư Hồng nhảy ra chữa lửa thì mười phần cháy hết tám, các thần tướng đi đâu mất và cuốn sách đã ra tro.

Chẳng ngờ Phùng Mậu lấy sách và gương còn đang ở dưới đất chờ nghe tin cho rõ, khi nghe Dư Hồng nói Phùng Mậu nghĩ rằng:

- Chúng nó đang bối rối với nhau, mình thừa dịp này lấy sách cứu người luôn thể.

Nghĩ rồi độn vào phòng Dư Hồng, thấy đèn chong chưa tắt, có một cái gối son đen. Phùng Mậu đập nát gối lấy được sách "Thất Bửu bí thư", liền cất vào túi áo rồi ra sau tìm mười hai tướng, thấy tất cả đều ngủ ngáy pho pho.

Phùng Mậu nghĩ rằng:

- Mười hai tướng mê man như vậy biết cứu làm sao?

Liền giở Thất bửu bí thư ra xem thấy có lời giải rằng: trước phải niệm chú như vậy... rồi đốt lá bùa trên đầu tự nhiên tỉnh lại. Phùng Mậu làm y như vậy, tức thì mười hai tướng tỉnh liền. Phùng Mậu kể chuyện cho các tướng nghe, ai nấy đều nổi giận, nguyên rửa Dư Hồng.

Phùng Mậu nói:

- Chúng ta cũng nên đồng tâm hiệp lực, giải phá mà về thành lại e mười hai ông mới mạnh cự không lại tướng Đường, chắc khó ra.

Thái Thạch Hùng và Sử Khuê bàn:

- Vậy thì công tử hãy về trước mà cất sách và gương, rồi dẫn binh qua ngoại công, trong chúng tôi nội ứng, cứ nổi pháo làm hiệu lệnh, đồng một lượt kéo ra, như vậy thì mười phần vẹn có.

Phùng Mậu khen phải, bèn nhào xuống đất biến đi, mười hai vị tướng quân đều trầm trồ phép lạ.

Phùng Mậu địa hành về dinh Tống thì chưa hết canh tư, liền tâu các việc. Tống Thái Tổ và Cao Hoài Đức mừng rỡ vô cùng. Xảy thấy Cao Quân Bảo tâu:

- VỢ tôi hồi đầu canh tư đã tỉnh lại, con mắt sáng như thường, vai và chân cũng hết nhức, mười phần mạnh mẽ như xưa.

Tống Thái Tổ nghe tâu, mừng rỡ khen rằng:

- Nhờ ngự điệt cứu cháu dâu trầm đặng lành, công lao đáng ghi nhận.

Sau đó, Cao Hoài Đức chọn năm vạn binh mã, truyền các tướng ra thành, có một mình Tổng Thái Tổ và quân sư ở lại. Phùng Mậu dẫn lộ kéo binh thâm lén đến dinh Đường. Lúc ấy trăng nửa tỏ nửa mờ, binh tợ rỗng tợ cộp. Phùng Mậu địa hành như trước, liền mở cửa thành, binh tướng Tống kéo vào, quân Đường chạy tán. Vì có náo vào thành dễ như vậy. Bởi các tướng lúc ấy đi chữa lửa. Vua Nam Đường cũng ra xem.

Dư Hồng than:

- Rủi có một giờ, uống công khó bấy lâu làm phép! Tức vì cháy sách báu, hết thông dụng phép mầu.

Lời bàn.

Kể có tật có tài lời người xưa để lại không sai.

Dư Hồng là một tên đại tướng khét tiếng trong thiên hạ, thế mà khiếp sợ trước một anh chàng Phùng Mậu lùn tịt như một đứa con nít chẳng những thua về tài năng lại thua về trí tuệ, mất cả gươm báu mất cả sách binh thư. Cái gì bất thường trong cuộc sống thì nó cũng hành động bất thường trong cuộc đấu tranh giành quyền lại.

Phùng Mậu một tướng thân xác không bình thường đã dùng cái hình xác không bình thường ấy làm những chuyện không bình thường, đến mọi người không lường trước được. Những cái gì bình thường trong cuộc sống đều không nguy hiểm lắm, vì mọi người đã biết đến nó, còn những ai không bình thường, thì mọi người chưa ai biết đến, vì vậy muốn chiến thắng mọi việc trong thiên hạ, nên đề phòng những cái bất bình thường có thể xảy ra.

- o O o -